

THƠ SONG NGỮ – THANH THANH - HOÀNG LONG HỒI

Một Cõi Xa Người

Em đi mang nỗi buồn thiên c

Ta đứng nơi này ngọn lửa than

Buồn trôi theo gió đi biệt

Lửa ngấm thời gian cũng lạnh tràn

Một thân nơi đây, em nhìn lại

Tự thẹn hèn em khóc biệt ly?

Hỡi ơi mây trắng trôi về núi

Còn lại trong ta chút ngậm ngùi

Ngàn năm với một ngàn năm nữa

Nát đá phai vàng cõi t

Nghe như nhân thế còn hơi thế

Ai vẫn trông ai mắt mãi nhìn

Đây thăm thăm đời mưa gió

Gió gọi em về, ta đợi đây

Ngoảnh lại quê làng tre quạnh quẽ

Con sông thơ ấu nước vơi đ

Nửa đêm chợt thức hèn phiêu lãng

Một nửa đời ta lại hẹn người

Vẫn cứ tiếc hoài sao lại hèn
Đời như con nước chảy buồm trôi
Mai mắt giông buồm ra biển rộng
Chân mây ai đứng gọi hèn ta
Có phải ngàn năm em đứng đó
Ôm nàng Tô Thị ngó trăng tà
Vào đâu? Ta sẽ vào đâu nhé
Có đứng cùng em bạc mái đầu
Bao lâu trời đất còn đâu bờ
Vọng hèn cõi quốc tiếng thương đau
Khóc chi? Ta vẫn còn khóc mãi
Dòng lệ tuôn ngoài chén viển khơi
Đời vẫn trôi xa ngàn dặm thẳm
Mượn “be” Phạm Thái để quên đời
Ta vẫn cứ quên, mà quên được?
Làm “con ngựa đá lội qua sông”
Tiếc một đời trai sông đã cạn
Bao nhiêu xương máu đã khơi dòng
Ừ nhé! Ta mê đời vọng ngữ
Một cõi hư huyền tiếc mãi chi
Ta lại nhìn ta lòng chợt tỉnh
Trăm năm “thân thế lỡ qua thì”!

HOÀNG LONG HỒI

A World Away

You have left taking with you the eternal dole
And I remain here with the kiln of charcoal.
Sadness has gone with the wind to vanish forever;
Fire extinguished, time also grown cold however.
Alone in that domain you look back in frustration,
Feel for yourself your soul weeping separation?
Oh clouds, white clouds that drift to mounts ashen,
There still is in myself such a bit of compassion.
A thousand years and one more thousand a year
Rocks crumple, gold dissolves in this earthly sphere
But as long as there still is breath in this existence,
One is continuing to expect another at no distance.
Life here is rain and wind in a profound state;
That wind calls you back here where I am to wait.
Back around is the native village bamboo desolate,
The childhood's river water up and down at its fate.
Suddenly waking at midnight from a certain dream:
Half of my life I have broken my promise – I deem.
Always regretting that I failed by my word to abide,
So life is like the stagnant spring not to stir its tide.

I imagine someday I unfurl the sails to the sea wide,
Someone at the horizon calls my soul to her side.
Is that you stand there a thousand years through
Embracing in the moon the husband-waiting statue?
Where to go? Shall I go to what direction, gateway?
Shall I stand together with you until hair turns grey?
As long as vicissitudes still exist in this worldly life,
Tragic echoes of our old country's soul will grow rife.
Weep? I will always cry out of my deep emotion,
The stream of tears will effuse in the distant ocean.
Life is still elapsing thousand miles far-off in brine;
Frustrated, to forget things one has recourse to wine.
I have tried to forget, but how could I forget?
Even stone war-horses did cross rivers to pay the debt.
So to regret such youth, watercourses have gone dry;
How much blood and bones did the influx come by!
Oh well! I have used to admire illusory, alluring lies:
Nothing too repent – of wild dreams under the guise.
Looking back to myself suddenly wakes up my mind:
My human condition in life has ruefully fallen behind.

Translation by THANH-THANH

Thanh-Thanh.com

